

(สำเนา)

เฉพาะ-ด่วนมาก

ที่ น.๓๖๐/๒๕๙๒

คณะกรรมการกฤษฎีกา

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๙๒

เรื่อง การจำกัดเวลาจำหน่ายอาหารสุก

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

หนังสือเฉพาะ-ด่วนมาก ที่ ข.๑๗๐๐/๒๕๙๒ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ศกนี้ แจ้งคำสั่งนายกรัฐมนตรีให้พิจารณาว่าจะมีทางจำกัดเวลาจำหน่ายอาหารสุกสำหรับประชาชนบริโภคเพียงเวลา ๒๑.๐๐ น. เท่านั้นได้เพียงใด

ข้าพเจ้าได้พิจารณาด้วยทบทวนกฎหมายต่างๆ แล้วเห็นว่า กฎหมายที่พอจะใกล้เคียงกับเรื่องนี้ คือ พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๔๘ แต่ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้จะไม่ตรงกับความต้องการที่เดียว กล่าวคือมีบทบัญญัติแคบเกินไป ความมุ่งหมายในพระราชบัญญัตินี้ต้องการควบคุมแต่เครื่องบริโภคซึ่งยังไม่ได้ปรุงแต่งเป็นอาหารสุกคงควบคุมชนิดที่เป็นของดิบ เพราะในพระราชบัญญัติมีวิธีควบคุมโดยให้แจ้งปริมาณและสถานที่เก็บ กับให้ขายที่ร้านค้าที่จดทะเบียนเป็นสาระสำคัญ

มีบทบัญญัติในมาตรา ๔ อนุมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินั้นกล่าวว่า “(๘) กำหนดเงื่อนไขและวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การควบคุมได้ดำเนินโดยสะดวกตามความจำเป็นของเหตุการณ์” ซึ่งเป็นบทที่มีความหมายกว้างหน่อย แต่จะขยายเข้าใช้บังคับกรณีที่ต้องการนี้ ก็ดูไม่ตรงกับประเด็นทีเดียว เพราะฉะนั้นการอาศัยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๔๘ จึงยังทำไม่ได้

ถ้าจะให้ มีบทกฎหมายให้อำนาจจำกัดเวลาจำหน่ายอาหารได้ ก็ต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคให้รัดกุมยิ่งขึ้น โดยวางบทบัญญัติให้มีการจำกัดเวลาในการจำหน่าย แต่การจำกัดเวลานี้ข้าพเจ้าได้ดูตัวอย่างของบางประเทศแล้ว เช่นอังกฤษ เป็นต้น ไม่มี มีแต่ออกบัตรสำหรับรับประทานอาหาร แต่อย่างไรก็ดีก่อนที่จะแก้ไขกฎหมายก็จำเป็นต้องทราบนโยบายเสียก่อนว่ามีอยู่อย่างไร ถ้าแก้ไขกฎหมายควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคไม่เหมาะก็จะต้องแก้ไขในทางอื่น

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) ส. วินิจฉัยกุล

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา